

УДК 338.24:339.13:622.012

М.В. Жикаляккандидат геологічних наук
Державне регіональне геологічне підприємство "Донецькгеологія"**СВІТОВИЙ ДОСВІД ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ГІРНИЧОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ**

У статті розглянуто досвід зарубіжних країн щодо державного регулювання діяльності гірничих підприємств на початкових стадіях їх робіт. Визначено умови, за яких стає можливим здійснення геологорозвідки недержавними підприємствами та приватними особами. Надано пропозиції щодо вдосконалення функцій держави при проведенні геологорозвідувальних робіт підприємствами гірничої промисловості.

Ключові слова: державне регулювання, бюджетне фінансування, геологорозвідувальні роботи, державні геологічні служби, геологічна інформація.

I. Вступ

Сучасний розвиток світової економіки багато в чому визначається станом найважливіших галузей промисловості, у т. ч. гірничого сектору. У цій галузі за останні роки відбулися значні зміни в трендах розвитку, тому є доцільним вивчення сучасного стану гірничої галузі у світі. Викликає інтерес досвід перетворень у ряді зарубіжних країн, зокрема, досвід реформування в частині державного регулювання діяльності гірничих підприємств на початкових стадіях їх робіт. Особливу увагу заслуговує аналіз світового досвіду державного регулювання щодо проведення геологорозвідувальних робіт (ГРР). За результатами світової практики саме продумана й зважена політика з боку держави сприяє більш ефективному здійсненню реструктуризації і модернізації будь-якої галузі економіки. Задля виконання положень Загальнодержавної програми розвитку мінерально-сировинної бази України на період до 2030 року, метою якої визначено забезпечення потреб національної економіки у мінеральних ресурсах за рахунок власного видобутку, зменшення залежності України від імпорту мінеральних ресурсів та збільшення експортного потенціалу країни за рахунок власного видобутку корисних копалин, що мають великий попит на світовому ринку, дослідження світового досвіду державного регулювання гірничої промисловості є актуальним і своєчасним.

Дослідження цього питання проводили такі провідні спеціалісти, як О. Амоша, І. Андриєвський, О. Бобров, Ж. Варє, С. Кімельман, М. Колеснік, М. Красножон, Б. Малюк, В. Міщенко та ін. [1–8].

II. Постановка завдання

Стрімкі зміни, що відбуваються в сучасній економіці, потребують ширшого аналізу досвіду побудови взаємовідносин між державою та гірничими підприємствами, вияв-

лення умов, за яких стає можливим здійснення геологорозвідки недержавними підприємствами та приватними особами, розробки пропозицій щодо вдосконалення функцій держави у проведенні геологорозвідувальних робіт підприємствами гірничої промисловості. Означені питання сформували мету наукової статті.

III. Результати

У 60–70-х рр. ХХ ст. політика багатьох країн щодо мінеральних ресурсів характеризувалася зростанням ролі держав у гірничій діяльності. Насамперед це стосувалося країн, що розвиваються, більшість з яких після отримання незалежності встановлювали державну власність на мінеральні ресурси, націоналізували гірничі підприємства і створювали державні компанії для їх розробки, посилювали державне регулювання приватних компаній, що діють у цій сфері, обмежували іноземні інвестиції в гірничий сектор, переглядали договори з транснаціональними видобувними компаніями тощо. Це відбувалося у зв'язку з тим, що рівень цін на основні види мінеральних ресурсів, а відповідно, й доходи від багатьох гірничих проектів були досить високими. Їх передбачалося вилучати у приватних компаній і використовувати на цілі соціально-економічного розвитку [1, с. 114].

Крім того, значна частина світового гірничого сектора була представлена країнами соціалістичного союзу, де в цій, як і в інших галузях, діяли в основному державні підприємства і використовувалися методи управління, притаманні плановим адміністративно-командним економікам.

У кінці 80-х рр. ХХ ст. відбулася істотна зміна державної політики багатьох країн щодо гірничого сектора. У країнах, що розвиваються, це було обумовлено падінням світових цін на мінеральні ресурси, зростанням міжнародних процентних ставок і, як наслідок, зростанням міжнародної конкуренції на ринках мінеральних і фінансових ре-

сурсів, а також незадовільною репутацією державного сектора країн, що розвиваються, пов'язаною з його низькою ефективністю й корупцією. Крім того, у більшості країн соціалістичного союзу, включаючи Україну, почався перехід від планової економіки, заснованої на державній власності, до переважно ринкової, який торкнувся й гірничої діяльності. Це значною мірою було обумовлене падінням світових цін на мінеральні ресурси й усвідомленням неефективності державного виробництва.

Основними тенденціями зміни державної політики щодо гірничого сектора в країнах, що розвиваються, стали: приватизація державних підприємств та стимулювання участі в гірничій діяльності приватного сектора, включаючи іноземних інвесторів; більш чітка специфікація прав власності інвесторів взагалі й гірничих прав зокрема; перехід від посиленого режиму бюрократичного регулювання до лібералізації торгової та інвестиційної діяльності, зняття ряду обмежень, спрощення процедур надання прав на гірничу діяльність та інших погоджень; державні гарантії щодо стабільності гірничого й податкового законодавства. Це призвело до зростання інвестиційного інтересу й переміщення гірничої діяльності до країн Азії, Африки й Латинської Америки. Разом з лібералізацією гірничого законодавства спостерігалася також тенденція до зростання екологічного регулювання та посилення впливу територіальних громад на прийняття рішень щодо гірничої діяльності [1, с. 114–115].

На сьогодні у світі в галузі ГРР переважно діють компанії з недержавною формою власності. Державні геологорозвідувальні компанії збереглися в основному в країнах з перехідними економіками, але при цьому їхні функції істотно змінилися. Якщо раніше вони вели діяльність з геологорозвідки на основі державних замовлень і за рахунок коштів державного бюджету, то наразі все більша частина відповідних робіт виконується за замовленнями видобувних компаній.

Відповідно до світового огляду стану геологорозвідки родовищ кольорових металів, починаючи з 2005 р., більше 50% світових обсягів геологорозвідувальних робіт у цій галузі фінансувалося і здійснювалося юніорськими компаніями (юніорські (або венчурні) компанії, що беруть участь у гірничій діяльності, являють собою малі компанії з недержавною формою власності, які в основному спеціалізуються на геологорозвідувальних роботах). 30–35% – великими видобувними компаніями (понад 500 млн дол. США річного доходу), близько 15% – середніми видобувними компаніями (50–500 млн дол. США річного доходу) і тільки 1–2% – державними та іншими компаніями [7]. На-

віть у Росії частка прямого бюджетного фінансування ГРР у 2003–2006 рр. становила 7,1–17,6% від загального обсягу коштів, спрямованих на ГРР [5]. У 2008–2009 рр. надрокористувачами або за їх рахунок здійснювалося близько 30% робіт з пошуку та оцінки родовищ і 99% робіт з їх розвідки [5, с. 10].

В інших країнах пряме бюджетне фінансування ГРР становить ще меншу частку від загальних обсягів коштів, що витрачаються на ці цілі. Пряма участь держави в геологічних дослідженнях у розвинених і більшості інших країн зазвичай обмежується стадією загальногеологічного вивчення надр і так званими регіональними геологічними дослідженнями. Державні геологічні служби здійснюють відповідні роботи силами виробничих підрозділів, що входять до їх складу і (або) розміщують замовлення на них у наукових організаціях і недержавних геологорозвідувальних підприємствах.

Причини того, чому діяльність держави в цій галузі зазвичай обмежується геологічними дослідженнями загального характеру, а розвідку родовищ здійснюють недержавні видобувні або спеціалізовані геологорозвідувальні компанії, детально висвітлювались [3, с. 8–29] і полягають у такому.

Геологічна інформація, отримана на стадії регіональних геологічних досліджень, представляє собою суспільний товар, який не може ефективно надаватися на ринках. Потрібними є або пряма участь держави у їх виробництві, або державне фінансування виробництва.

Геологічна інформація, отримана на стадії пошуку та розвідки родовищ, значно більшою мірою володіє властивостями приватного товару, оскільки необхідна, перш за все, економічним суб'єктам, що використовують її в процесі розробки родовищ та отримання доходів від виробництва продукції мінерально-сировинного комплексу. Разом з тим, діяльність з геологорозвідки пов'язана зі значними ризиками, а отримувана в процесі її здійснення геологічна інформація також певною мірою представляє собою суспільний товар. Тому, як зазначалося вище, держава може стимулювати отримання даної інформації та забезпечувати вільний доступ до неї різних суб'єктів соціально-економічних відносин.

Для того, щоб створити умови для ведення розвідки силами й засобами недержавних компаній і приватних осіб, необхідно таке.

По-перше, вони повинні мати можливість отримання доходів від цієї діяльності. Оскільки сама по собі геологічна інформація про наявність у межах визначеної ділянки запасів придатних до експлуатації, немає ціни за відсутності прав на їх розробку, остільки економічний суб'єкт, який здійснює інвести-

ції в ГРР, повинен отримати права на розробку відкритих і розвіданих ним запасів, а також можливість вільної передачі цих прав разом з геологічною інформацією іншим суб'єктам економічної діяльності за узгодженими між ними цінами.

Саме у зв'язку з викладеним, першочергове право на подальше використання родовищ більшість видобувних країн надає особі, яка відкрила їх або розвідала. Ця особа, по-перше, отримує право на подальшу розвідку й видобуток корисних копалин на цій ділянці, по-друге, може продати ці права разом з отриманою ним геологічною інформацією про запаси будь-якій іншій фізичній або юридичній особі. І тільки в тому випадку, якщо особа, яка інвестувала в розвідку протягом певного терміну, відведеного для цієї мети законом, не скористалася своїми правами, вони можуть бути передані іншим особам.

По-третє, у зв'язку з тим, що ризики інвестицій у геологорозвідку великі, а отримана в її процесі геологічна інформація в подальшому може використовуватися іншими особам й, отже, створює позитивні екстерналиї, держава може стимулювати цей вид діяльності шляхом використання різних податкових пільг і спеціальних положень.

Якщо геологорозвідка не принесла позитивних результатів (тобто встановлено, що подальша розвідка й видобуток корисних копалин на цьому родовищі на сьогодні нецільні), то господарюючий суб'єкт зазвичай не може найближчим часом продати геологічну інформацію іншим господарюючим суб'єктам і отримати відповідні доходи. Крім того, якщо він протягом деякого часу не використав і права на родовище й отриману геологічну інформацію, то зазвичай позбавляється даних прав і зобов'язаний передати цю інформацію державі з тим, щоб її можна було надавати іншим користувачам. Тому, щоб стимулювати прийняття на себе відповідних ризиків, компаніям, що проводять геологорозвідку, яка не принесла позитивних результатів, зазвичай дозволяється списувати витрати, пов'язані з її проведенням, на зменшення оподаткованого прибутку від інших гірничих проектів та інших видів господарської діяльності.

Крім того, для стимулювання ГРР використовується прискорена амортизація витрат на ГРР аж до одноразового списання їх на витрати з видобутку корисних копалин, а також пільги спеціалізованим компаніям, які ведуть геологорозвідку на свій ризик [3, с. 141–144].

Як свідчить світовий досвід, у XX–XXI ст. функції геологічних служб різних країн світу суттєво змінилися. Якщо раніше вони в тій чи іншій мірі брали участь у здійсненні геологорозвідки, то на сьогодні практично не

здійснюють таку діяльність. До їх функцій зазвичай відноситься тільки ті, які не можуть виконувати приватні інвестори [9].

Крім загального геологічного вивчення надр державні геологічні служби виконують різні функції, пов'язані зі збором, зберіганням, обробкою, наданням користувачам геологічної інформації, одержуваної ними самими й недержавними організаціями; з виробництвом та (або) фінансуванням виробництва, збором, зберіганням іншої інформації (екологічної, про стан водних ресурсів, земної поверхні, техногенних процесів), видачею дозволів, ліцензій, укладенням концесійних угод з господарюючими суб'єктами, які збираються вести гірничу діяльність, контролем за дотриманням законодавства у цих сферах та ін. Фінансуються ці установи й здійснювана ними діяльність з коштів державних бюджетів (зазвичай із загального фонду). Що ж стосується власне геологорозвідувальних робіт, вони, за винятками, здійснюються приватними інвесторами [9].

Відповідно до чинного на сьогодні практично у всіх країнах порядку ведення геологічних досліджень та здійснення геологорозвідувальних робіт немає підстав для того, щоб стягувати з учасників гірничої діяльності плату за геологорозвідувальні роботи, виконані за рахунок державного бюджету, яка формально стягувалася в Україні до 2011 р., а фактично продовжує стягуватися і зараз.

Плата за ГРР, яка встановлена видобувними країнами з перехідними економіками, обумовлена специфікою перехідного періоду й стягувалася з учасників гірничої діяльності на початкових стадіях реформування економіки. Наприклад, у Росії плата за ГРР стягувалася до 2003 року.

У процесі проведення ГРР недержавні геологорозвідувальні та видобувні компанії використовують різну геологічну інформацію зазвичай загального характеру, а також інформацію, отриману в процесі проведення геологорозвідувальних робіт на даній ділянці надр іншими недержавними компаніями та іншими економічними суб'єктами. Крім того, спеціалізовані геологорозвідувальні компанії можуть здійснювати роботи з розвідки за замовленнями інших видобувних компаній, або на свій ризик з метою подальшого продажу отриманої в її процесі інформації про запаси, як правило, разом з правами на використання відкритих або розвіданих запасів. Таким чином, між державою й різними економічними суб'єктами виникає комплекс відносин, пов'язаних з виробництвом і передачею або продажем геологічної інформації різним користувачам, які вимагають правового регулювання.

Практично у всіх країнах діє спеціальне законодавство, яке визначає правові режи-

ми використання геологічної інформації, одержуваної приватними інвесторами та державними установами, та встановлює права на неї, вимоги до її змісту, порядок надання, ціни тощо [2, с. 120–129]. Основним принципом діяльності держави в цій галузі є те, що геологічна інформація призначена для широкого кола користувачів і не повинна засекречуватися й продаватися (або повинна надаватися за цінами, які не перевищують витрат, пов'язаних з її зберіганням, обробкою, тиражуванням тощо).

Право власності на геологічну інформацію, що належить державі й приватним особам, охороняється законом. У деяких країнах, наприклад, у Великобританії, користувачі повинні отримувати ліцензії на роботу з геологічною інформацією [2, с. 122–123].

Геологічні служби у відносинах, пов'язаних з використанням геологічної інформації, виступають в якості банків даних. У них збирається вся інформація: отримана самими геологічними службами, вироблена за їх замовленнями державними й приватними компаніями та науковими установами, що здійснюють загальне геологічне вивчення надр (гідрогеологічні, сейсмологічні, геофізичні, геохімічні дослідження, картографування, аерофотозйомки і т. ін.), а також інформація, що отримується компаніями, які ведуть пошук, розвідку та видобуток корисних копалин. Обов'язкова передача всієї інформації геологічним службам передбачена для всіх осіб, що володіють нею. Геологічні служби можуть надавати цю інформацію користувачам за плату або безкоштовно (залежно від її виду) за замовленнями або забезпечувати вільний доступ до неї через Інтернет, друковані видання тощо.

Інформація загального характеру (доступ до банків даних, геологічні карти, сейсмічна інформація, вивчення керна тощо) зазвичай коштує недорого. Так, наприклад, доступ до якого-небудь загального банку даних у європейській країні може коштувати близько 50 євро. Повні пакети даних по родовищах можуть коштувати значно дорожче, до 50 тис. євро. Для деяких користувачів – наукових, урядових організацій, колективних користувачів – може бути передбачено безкоштовне надання певної інформації або знижки [2, с. 120–129].

Геологічна інформація, яка одержується приватними інвесторами, передається державі відразу, як тільки вона отримана, відповідним чином оброблена й представлена у вигляді, придатному для подальшого використання. Це пов'язано з тим, що ця інформація є суспільним товаром, і її споживачів не бажано позбавляти можливості використовувати цю інформацію навіть на короткий проміжок часу. Разом з тим, особам, які отримали геологічну інформацію, забез-

печено право її подальшої передачі третім особам спільно з правами на мінеральні ресурси, а крім того, їй захист з метою запобігання можливості використання на шкоду їх інтересам. Держава гарантує цим особам конфіденційність отриманої від них геологічної інформації протягом деякого терміну, необхідного для того, щоб реалізувати свої права. Конфіденційність передбачає, що держава протягом заявленого терміну зобов'язується надавати цю інформацію тільки обмеженому колу користувачів, забороняє її подальше поширення, забезпечує збереження тощо. Потім правила користування цією інформацією можуть змінюватися. Наприклад, у Данії і Гренландії дані, отримані приватними особами та компаніями при проведенні пошуково-розвідувальних робіт, зберігаються як конфіденційні строком на 5 років з моменту закінчення геологорозвідувальних робіт [2, с. 121].

Держава зацікавлена в отриманні якісної інформації, у зв'язку з чим вона може пред'являти вимоги до її змісту й достовірності. Для надання можливості користування геологічною інформацією максимально широкому колу осіб та зниження витрат, пов'язаних з її використанням, більшість країн дотримується певних міжнародних норм, термінології, правил її отримання, вимог до звітів про проведені роботи, гірничих проектів тощо. Для цієї мети зазвичай використовуються відповідні стандарти, які застосовуються низкою провідних видобувних країн (розроблені Комітетом з міжнародних стандартів звітності по запасам твердих корисних копалин), а також рамкові правила, розроблені й рекомендовані ООН [8].

Вимоги до геологічної інформації можуть включати правила й методологію підрахунку запасів і визначення кондицій, вимоги до звітності, до кваліфікації фахівців, опису методів, які використовувалися задля її отримання, вимоги щодо правил оцінки запасів, обґрунтування вибору способів розробки, технологій, прогнозу цін на ресурси, витрат (капітальних, поточних, екологічних, на підготовку інфраструктури й закриття родовищ, пов'язаних зі збагаченням, утилізацією відходів тощо). Всі обґрунтування й розрахунки мають базуватися на раціональних припущеннях і порівняннях з аналогами [2, с. 68–74].

IV. Висновки

Проведене дослідження світового досвіду державного регулювання гірничої промисловості дозволяє зробити ряд висновків.

Гірниче і податкове законодавство має створювати умови для ефективної господарської діяльності, з одного боку, та захисту інтересів суспільства й третіх осіб, пов'язаних з гірничою діяльністю, з іншого.

До числа основних умов, що забезпечують зростання ефективності гірничої діяль-

ності, відноситься специфікація прав власності на мінеральні ресурси, заходи, спрямовані на спрощення бюрократичних процедур і зниження масштабів корупції в процесі її державного регулювання. Деякі зміни податкового та гірничого законодавства можуть також створити сприятливі умови господарської діяльності гірничих компаній за рахунок зниження ризиків, властивих цьому виду діяльності, термінів окупності інвестицій у гірничі проекти, стимулювання зниження масштабів негативних і зростання масштабів позитивних екстерналій, створюваних гірничою діяльністю.

Враховуючи, що держава з ряду причин зазвичай менш ефективно веде ГРР, ніж недержавні компанії, пропонується відмовитися від бюджетного фінансування геологорозвідувальних робіт. Геологорозвідка повинна фінансуватися і здійснюватися або самими видобувними компаніями, або спеціалізованими недержавними підприємствами на їх замовлення або на свій ризик. Для цього необхідно є приватизація існуючих в Україні геологорозвідувальних підприємств і створення умов для їх ефективної діяльності.

Функції державних геологічних служб повинні обмежитися регіональними геологічними, геофізичними, геохімічними, гідрогеологічними та екологічними дослідженнями, збиранням, обробленням, зберіганням і передачею користувачам геологічної інформації, узгодженням програм робіт і технічних проектів, пов'язаних з надрокористуванням, видачею спеціальних дозволів на ГРР і видобуток, контролем за діяльністю надрокористувачів, розробкою нормативних актів, що регулюють відносини у цій сфері тощо. Фінансуватися дана діяльність геологічної служби повинна не за рахунок надходжень від збору за ГРР, що залежать від обсягів видобутку або доходів гірничих компаній, а виходячи з потреб держави у відповідній діяльності й можливих обсягів її фінансування, визначених у бюджетному процесі.

Список використаної літератури

1. Бастіда Е. Гірниче законодавство і політика / Е. Бастіда, Б.І. Малюк, О.Б. Бобров, М.Д. Красножон // Надрокористування у країнах Європи і Америки : довідкове видання. – К. : Географіка, 2003. – С. 111–120.

2. Варе Ж. Аналіз існуючих стратегічних тенденцій у європейських геологічних службах / Ж. Варе, Б.І. Малюк, О.Б. Бобров, М.Д. Красножон // Надрокористування у країнах Європи і Америки : довідкове видання. – К. : Географіка, 2003. – С. 105–108.
3. Веткин А.С. Мировой опыт налогообложения и правового регулирования горной деятельности : монография / А.С. Веткин, Н.В. Жикаляк ; НАН Украины. Ин-т экономики пр-сти. – Донецк, 2010. – 236 с.
4. Донской С.Е. О проекте стратегии развития геологической отрасли до 2030 г. (Доклад на парламентских слушаниях Совета Федерации Собрания РФ 20 ноября 2009 г.) / С.Е. Донской // Разведка и охрана недр. – 2010. – № 1. – С. 3–12.
5. Крюков В.А. Взаимная ответственность государства и бизнеса при проведении геолого-разведочных работ / В.А. Крюков, В.Ю. Силкин, В.В. Шмидт // Минеральные ресурсы России. Экономика и управление. – 2008. – № 6. [Электронный ресурс] : материалы сайта "Геоинформмарк". – Режим доступа: http://www.geoinform.ru/?an=mrr608_02ru.
6. Малюк Б.І. Надрокористування у країнах Європи і Америки : довідкове видання / Б.І. Малюк, О.Б. Бобров, М.Д. Красножон. – К. : Географіка, 2003. – 197 с.
7. Обзор мировых тенденций в геологоразведке. Специальный доклад Metal economics group для Minex Forum 2008. [Электронный ресурс] : материалы сайта "Metals Economics Group". – Режим доступа: <http://www.metalseconomics.com/pdf/World%20Explo%20Trends%20%28Russian%29.pdf>.
8. Рудько Г.І. Національні та міжнародні класифікації запасів і ресурсів корисних копалин: стан і перспективи гармонізації : монографія / Г.І. Рудько, О.В. Нецький, М.В. Назаренко, С.А. Хоменко. – К. : Чернівці : Букрек, 2012. – 240 с.
9. Forum of the European Geological Surveys Directors. Annual Business Meeting of the IUGS/IAGC and FOREGS Working Groups. Workshop summary. – 14–17 November. – Athens, 2000. – 84 p.

Стаття надійшла до редакції 10.07.2013.

Жикаляк Н.В. Мировой опыт государственного регулирования горнодобывающей промышленности

В статье рассмотрен опыт зарубежных стран государственного регулирования деятельности горнодобывающих предприятий на начальных стадиях их работ. Определены условия, при которых становится возможным осуществление геологоразведки негосударственными предприятиями и частными лицами. Даны предложения по совершенствованию функций государства при проведении геологоразведочных работ предприятиями горнодобывающей промышленности.

Ключевые слова: государственное регулирование, бюджетное финансирование, геологоразведочные работы, государственная геологическая служба, геологическая информация.

Zhykalyak M. World experience of government regulation of mining industry

The article describes the world experience of government regulation of mining activities in the early stages of their work. The conditions under which it becomes possible to carry out exploration nongovernmental entities and individuals were determined. Ways of improving the functions of the state during exploration work were offered.

It was determined that the mining law and the tax law should create conditions for effective economic activity on the one hand and the public interest and third parties relating to mining activities on the other hand.

Among the basic conditions for increased efficiency of mining activities are: specification of ownership of mineral resources, measures to simplify the bureaucratic procedures and to reduce incentives for corruption in the process of regulation. Some changes in tax and mining laws may also create favorable conditions for economic activities of mining companies by reducing the risks inherent in this activity, the payback period of investment in mining projects to stimulate reduction of the scale of the increase in the negative and positive externalities generated by mining activities.

It was offered to give up budget funding exploration. Exploration should be financed and carried out either by mining companies or specialized private enterprises. It was offered to privatize the exploration of existing businesses and to make conditions for their effective operation.

Functions of the State Geological Survey must be limited by regional geological, geophysical, geochemical, hydrogeological and environmental studies, data collection, processing, storage and transmission of users of geological information, coordination of work programs and technical projects relating to mineral resources, the issuance of special permits for exploration and production, control over the activities of subsoil users, development of normative acts regulating relations in this sphere, etc.

Key words: *government regulation, budget funding, exploration, State Geological Survey, geological information.*